

приблизно таким правилом. Варто погодитися: воно де в чому слушне. Отже, й ця книжка містить усі досі не публіковані розділи, але тільки ті відмінні від версії 1947 року фрагменти, що становлять інтерес для найширшого кола читачів. Ідеться про розгорнуті й переінакшені сюжетні лінії, характерні альянзи, а ще — несподівані грані таланту прозаїка. Скажімо, уривки з розділу II, які він урешті відкинув, показують: Петров міг би стати автором добротної літератури для дітей.

Низку фрагментів подано для вияскравлення змін у самих підходах до побудови оповіді, ставленні письменника до художніх деталей, відчутті ритміки тексту.

Машинопис із редакцією роману, яка постала наприкінці 1920-х і зберігається в архіві, ще чекає на докладне дослідження. Водночас якою мала бути друга частина «Доктора Серафікуса» після доопрацювання в Мюнхені та як склалася її доля, можна лише припускати...

«Трамвай рушив. Комаха стояв з простягнутою рукою. На долоню упала сніжинка й розтанула», — так завершується останній із досі не публікованих розділів роману.

Напевне, цей фінал можна легко й приємно обернути на початок кохання. І до героїні, яка поїхала... І до самого професора... І до Києва з найромантичнішими снігопадами й трамваями... І до одного з найзагадковіших творів української літератури.

В'ячеслав Левицький

◆ РОЗДІЛ I ◆

Мінливо й мляво перебігають світлі струмки на великій круглій фонтанній мушлі. Зміна білявих струмків в абстрактних арабесках тіней розбиває увагу своєю безпредметністю. Перебіг тіней, падіння бризок, плюскіт води символізують для Комахи усталений спочинок на пів години в скверику, коли він, напрацювавшись у бібліотеці, повертається додому.

Після врочистої мовчазності бібліотеки, де лунке шепотіння й рип пера виростають у погрозу уявленої катастрофи, після книжкової тиші, коли біла однамітність прямокутників паперу, книжок, лискованої площини стола замикає в собі обрій вражень, — зелень дерев і дитячий метушливий галас заспокоюють. Галас заспокоює тим, що дратує.

Ірця біжить, підстрибуючи, назустріч:

— Дядько Комаха прийшов. Дядько Комаха! Добридень, дядю Комахо!

Дядя Комаха обережно стискує маленьку руку, кладе свого портфеля з книжками на лавку й сідає.

— Добридень, Ірцю! Як ти себе почуваш?

— Дякую, дядю Комахо. Гаразд. Покажи, які в тебе сьогодні книжки.

Власне, їй цікавлять не книжки, а малюнки. Ірці байдуже, що дивитись, аби дивитись. Вона охоче переглядатиме й праці акад. Павлова, і Рошерівський «Mythologisches Lexikon», і атлас Мікенських розкопин, і таблиці з уламками посуду в «Трипільському унівському збірнику», і портрет Ервіна Роде або Федора Вовка.

В Ірці досить розвинене почуття умовності, щоб на свої запитання задовольнитися з тих двох відповідей і пояснень, які вона дістає від дяді Комахи, дарма що деякі з цих відповідей межують із знущанням.

— Що це? — питає Ірця, показуючи малюнок доби палеоліту, де на камінці вирізьблено не то ведмедя з головою коняки, не то коняку з лапами ведмедя.

— Це, — пояснює Комаха з щирою й неспідробленою сумлінністю людини, що звикла ніколи не зважати на аудиторію, — це рінерит з оріньякської стоянки Реб'єр.

Дівчина одриває голову від книжки, щоб подивитись, чи він жартує, чи ні. Упевнившись, що він говорить серйозно, і мусячи п'ятерицю слиною, вона перегортає сторінки далі.

Людські постаті в тваринних машкарах, подібні на американських мавпочок з дротяними ніжками, повертають увагу Ірці. Ірця тикає брудними заслиненими пальцями, лишаючи на сторінці пляму, і питає:

— А це?

— Це малюнок на костяній тарахкальці Мадленського шару з-під скелі Меж на півдні Франції. Оці-о люди танцюють святий танець сарн.

Ірця захлинається од веселого реготу.

— Які смішні! Які вони смішні! І я хочу так!

Ірця починає плигати, у стилізованій подібності відтворюючи рухи людей кам'яного віку.

Таблиці в книжках з рефлексології можуть зворушити її не менше од картин сучасних французьких та німецьких експресіоністів. Цікавість Ірчина така різноманітна й всеосяжна, що досягає ступенів мудрої й лагідної байдужості: їй байдуже, що дивитись, аби дивитись. Усе вона сприймає з однаковим захопленням. Не любить Ірця лише тих книжок, де нема малюнків, ані таблиць.

Перегорнувши таку книжку з початку до кінця і ще раз розкривши її, щоб саму себе перевірити, вона розчаровано каже:

— Який ти, справді, такий, дядю Комахо!

— Який?

— А такий... — Вона відшукує слова і несподівано для себе знаходить: — Такий абсолютний дивак!.. Навіщо ти носиш із собою зовсім порожні книжки?

Комаха заздрить Ірці. Після тридцятьох років усі книжки здаються прочитаними і всі продуманими. Він уже пізнав ту гірку огиду пересиченості перед книжками, отее *taedium libelli*^{*}, що з року в рік збільшується

* Відраза до книжок (*латин.*). Словосполучення, утворене за аналогією до крилатого вислову римського філолога й письменника Авла Геллія *taedium vitae* — відраза до життя. (Тут і далі прим. упор., якщо не зазначено інше.)

і що від нього, попри всі зусилля, вже ніколи не можна звільнитись, коли зникає колишня юнацька віра в книжки і марною стає надія, що якась нова книжка раптом, як виграш у лотереї, принесе несподіваний дар визволення.

Така доля кожної людини, що має справу з книжками. Книголюби, які все своє життя проводять у бібліотеках, приходять до бібліотеки з любови до книжок, щоб серед книжок загубити її. Бібліофіли, бібліологи, бібліотекарі майже ніколи не пишуть книжок. Іноді, правда, серед них можна натрапити на осіб, що з маніакальною упертістю протягом десятиліть незмінно працюють над однією якою-небудь працею, але вони ніколи її не кінчають.

Це як у шлюбі: перше почуття оджито і від кохання лишилася тільки звичка, якої нема змоги з себе скинути. Коли й є будь-які рештки кохання, то тільки ті, що притаманні звичці. Тільки звичка, та ще млявість і байдужість не дають повстати проти колишнього кохання й обернути його в ненависть, спалити його, як Герострат спалив храм Діани Ефеської й Омар, небіж Магометів, Александрійську бібліотеку.

У віці, через який уже переступив Комаха, і думки, і книжки здаються такими нерадісними й безобрійними, як і дні, що їх віддано книжкам, лекціям і бібліотеці. В байдужості Комахи не лишилося вже жодної краплі цікавості. Нічого, окрім звички.

Ірцю турбує питання: «Чи буде ще раз літо?» Для неї рік — доба. Рік згодом вона зовсім не та, що рік тому. Для Комахи дні, тижні, роки зливаються в один одно-

манітний плин, що в ньому тижні, місяці, навіть роки линуць і зникають непомітно. Для Ірці кожен день — відкриття нових країн і незаних обрїїв. Невеличкий обшир коло неї в садку, на майдані, де вона бавиться, ховає безліч ніким не знайдених і не уловлених скарбів. Кожен новий наступний день для неї — радісний і щедрий подарунок всеблагі долі. Для Комахи день замкнено в усталений розклад незмінно в певні години і хвилини повторених вулиць, блокнотних нотаток, прочитаних лекцій, перегорнених сторінок, списаних аркушів і переглянутих студентських справ. Для Ірці день безмежно довгий. В розпорядженні Комахи є лише пів години, коли він дозволяє собі посидіти в садку, погрітись на осінньому сонці, порозмовляти з Ірцею — єдиний його протягом дня співрозмовник, — щоб потім поспішати додому, заснути на годину і сісти ввечері знов за книжку, коректи й рукописи.

З людьми Комаха ніяковий, стриманий і мовчазний. З Ірцею він балакучий і веселий. З Ірцею він навіть жартує і бавиться, чого в інших випадках од нього аж ніяк не можна було б сподіватись.

Комаха з Ірцею приятелюють нещодавно. Якось, нудьгуючи, в півдрімотній утомі після кількох лекцій в ІНО та сидіння над книжками, Комаха спочивав на лавочці в садку, а коло нього маненька дівчинка ліпила з землі, якої вона наскребла на доріжці, піріжки. Дівчинка була стандартна п'ятилітня дівчинка: огряденька, пухка, рожева, ясноока й ясноволоса.

Десь на перехресті надривно дуділи в дудки комборбезні керосинчики, трамваї дзвеніли і гуркотіли,

черевики. Вона обдивилася його з ніг до голови. Тоді підвела очі — такі прозорі і ясні, — ще дещо поміркувала й, прийшовши до певного логічного висновку, сказала:

— А чому ти такий дуже великий, якщо ти комаха? Адже ж комахи бувають маленькі?

Вона ще раз поглянула на нього, великого, гучно-голосого й чудного. Надто чудного, щоб бути подібним на людину, і надто великого, щоб бути тотожним комашині. Вона шукала поєднання суперечностей, логіки в явищах, що спростовували одне одне.

Якщо цей Комаха і був людиною, то якоюсь іншою, не такою, як уся решта. Попри всю свою грузьку, тяжку масивність, він здавався абстракцією й фікцією. Швидше справді не людина, а похмурий гном, що живе в таємних льохах, глухих, заплутаних підземних переходах, відлюдкуватих самотніх печерах, що не звик бувати серед людей і радіти, побачивши сонце. У нього було щось од гомункулюса, колби, лабораторії, од легенди про Фавста, од планківських теорій, од химер, ілюзій, схем і формул. Ані його величезне тіло, ані його червоне, голене, подібне на шматок свіжого м'яса обличчя не переконували в реальній правдоподібності його існування.

У Комахи була непропорційно велика голова з опуклинами на чолі, а на м'язистому широкому носі він, надто короткозорий, замість окулярів носив складні лінзи, що в них світло розкладалося на геометричні блиски, на трикутники, куби, квадрати, ніби геометризоване світло перетворювалося на математичну

схему. Сказати б, носив він свої важкі лінзи не для того, щоб дивитись на світ і людей, а з навмисною метою експериментувати над світлом.

Ірця оглядала, зважувала, міркувала, оцінювала і тоді, після паузи, висловила певне гіпотетичне припущення:

— Може, ти не проста комаха, а такий великий комашиний тато?

І тоді відповіла на дядине попереднє запитання:

— Мене звать Ірка!

Але за деякий час внесла поправку:

— Ірусенька!

Це здавалось їй переконливіше і певніше, якимось ніжніше й інтимніше. Очевидячки, вона дійшла висновку, що дядя, який з нею почав розмову, заслуговує на довіру й визнання. Можливо, вона захотіла піддобритись або виставити себе в кращому світлі. («Ірусенька, гарна дівчинка», а не так: «Ірко, йди-но сюди!»)

— Я живу там! — сказала вона і показала пальцем на будинок через вулицю за сквериком. — А ти де живеш?

— Я живу там!

Він махнув рукою в напрямі будинку, де мешкав.

— Далеко?

— Не дуже!

Наступного дня Ірця перша підійшла до Комахи, спинилась у кількох кроках від нього, заклала руки за спину, схилила голову набік і з хвилину роздивлялась. Уважно роздивившись, вона запропонувала Комасі: